

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-2 У. 16490/16
17.03.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа адвокат Предраг С. Митић из Ниша, Војводе Вука бб, ради поништаја решења туженог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, број 164-03-00504/2016-01 од 18.10.2016. године, у предмету одлагања извршења решења о отказу уговора о раду послодавца до доношења правноснажне одлуке суда, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.03.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, број 164-03-00504/2016-01 од 18.10.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, да тужиоцу, А.А. из ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 26.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем мења се диспозитив закључка инспектора рада Министарства рада и социјалне политике, Одељења инспекције рада у граду Београду, број ... од 26.08.2016. године, тако да гласи: Обуставља се поступак покренут по захтеву А.А. из ..., овде тужиоца, ул. ... бр. ..., за одлагање извршења решења о отказу уговора о раду број ... од 15.01.2016. године, које је донето од стране Агенције за приватизацију, јер нису испуњени услови за вођење поступка. Првостепеним ожалбеним закључком одбачен је, због ненадлежности, поднесак А.А. број ... од 10.02.2016. године, којим је тражио одлагање до доношења правоснажне одлуке суда, извршења решења о отказу уговора о раду Агенције за приватизацију, као правног

претходника Министарства привреде, број ... од 15.01.2016. године.

Тужбом поднетом Управном суду 23.11.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да је у жалби навео аргументе у прилог надлежности Инспектората за рад, а не како је то погрешно нашао првостепени орган да је у конкретном случају надлежан Управне инспекције. Са изнетог, сматра да је тужени орган требало, крећући се у оквиру жалбених навода, да изнесе јасан став ко је надлежан за поступање у конкретном случају. Међутим, тужени орган је оспореним решењем изашао из законских оквира, па је поступак у овом инспекцијском предмету обуставио, чиме је повредио одредбе члана 229.-235. Закона о општем управном поступку. Указује да није био испуњен ни један законски услов за обуставу овог инспекцијског поступка. Наводи да су насупрот образложењу оспореног решења, у конкретном случају, основом одредбе члана 271. Закона о раду, испуњена сва три кумулативна услова за вршење инспекцијског надзора, при чему је доказе о томе пружио уз захтев од 10.02.2016. године. Предлаже да Суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, као и да обавезе тужени орган да му накнади трошкове управног спора, за: састав тужбе од стране адвоката, у износу од 25.500,00 динара и на име судских такси, по одмерању Суда.

Тужени орган у одговору на тужбу остаје код разлога датих у оспореном решењу и предлаже да Суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, испитујући законитост оспореног решења, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је оценио да је тужба основана.

Одредбом члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), прописано је да, ако другостепени орган утврди да су у првостепеном решењу погрешно оцењени докази, да је из утврђених чињеница изведен погрешан закључак у погледу чињеничног стања, да је погрешно примењен правни пропис на основу кога се решава управна ствар, или ако нађе да је на основу слободне оцене требало донети другачије решење, он ће својим решењем поништити првостепено решење и сам решити управну ствар.

Ставом 2. истог члана Закона, прописано је да, ако другостепени орган утврди да је решење правилно у погледу утврђених чињеница и у погледу примене закона, али да се циљ због кога је донесено може постићи и другим средствима повољнијим за странку, измениће првостепено решење у том смислу.

Из списа и образложења оспореног решења произилази да је тужилац поднео захтев првостепеном органу 10.02.2016. године, за одлагање, до доношења правноснажне одлуке суда, извршења решења о отказу уговора о раду Агенције за приватизацију, као правног претходника Министарства привреде, број ... од 15.01.2016. године. Одлучујући о поднетом захтеву, првостепени орган је ожалбеним закључком

број ... од 26.08.2016. године, захтев одбацио, јер је нашао да није стварно надлежан за поступање по истом, односно, да по захтеву није надлежна инспекција рада, већ управна инспекција. Тужени орган је, по разматрању списка предмета, наводи жалбе и ожалбеног закључка, оценио да поступак покренут по захтеву тужиоца, треба обуставити, јер нема услова за вођење поступка. Тужени орган налази да је у конкретном случају тужиоцу радни однос код Агенције за приватизацију престао решењем бр. ... од 15.01.2016. године, по основу проглашења запосленог технолошким вишком, због престанка потребе за његовим радом, а у складу са Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Агенцији за приватизацију, бр. ... од 25.12.2015. године, којим је смањен број извршилаца. Тужени орган, даље, налази да је неспорна чињеница да је тужиоцу престао радни однос у Агенцији за приватизацију пре ступања на снагу Закона о изуменама и допунама Закона о приватизацији ("Службени гласник РС", број 112/15), којим је прописано да Агенција престаје са радом даном почетка примене овог закона, тачније 01.02.2016. године. Како је послодавац престао са радом, тужени орган оцењује да није било услова за вршење инспекцијског надзора у циљу утврђивања чињеничног стања, као ни доношења решења којим би се одлучило по захтеву тужиоца, јер би тако донето решење било неизвршиво. Са наведених разлога, тужени орган је оспореним решењем, основном одредбе члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку, изменио диспозитив ожалбеног закључка број ... од 26.08.2016. године, тако да гласи: Обуставља се поступак покренут по захтеву А.А. из ..., овде тужиоца, ул. ... бр. ..., за одлагање извршења решења о отказу уговора о раду број ... од 15.01.2016. године, које је донето од стране Агенције за приватизацију, јер нису испуњени услови за вођење поступка.

По оцени Суда, тужени орган је оспореним решењем повредио закон на штету тужиоца, јер је оспореним решењем учинио битну повреду одредбе члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку. Ово с разлога, јер тужени орган није доследно применио одредбу члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку, будући да није поништио првостепени закључак и сам решио управну ствар, већ га је изменио, а то може по ставу 2. истог члана Закона, под прописаним условима. Поред наведеног, немогућност вођења поступка, како то налази тужени орган, прописана је само у одредби члана 115. став 2. Закона о општем управном поступку, а њена последица је одбацивање захтева, а не обустава. Најзад, поступак покренут по захтеву странке може се обуставити, сагласно одредби члана 121. Закона о општем управном поступку, у вези са одредбом члана 122. истог закона, само ако странка одустане од захтева.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је због наведене повреде правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива, а у извршењу ове

пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење о тужиочевој жалби, придржавајући се примедби Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев основан, с обзиром да је тужилац у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определио трошкове управног спора, а које је Суд, на основу Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 121/12), одредио за састав тужбе од стране адвоката, у износу од 25.500,00 динара, затим, трошкове у висини таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и трошкове на име таксе за пресуду у износу од 980,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана: 17.03.2017. године, II-2 У. 16490/16

Записничар,
Сандра Пауновић, с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП